

EEN GOED BEGIN ...

Een mooi grasveld is, na de schutting, de heg en de bestrating, de volgende stap in onze tuin. We hadden voor de grasmatinwording dan ook goede voorbereidingen getroffen. In januari is de achtertuin volledig opgehoogd. De bovenste laag van de gestorte grond is sorteergrond en afkomstig van de aardappeloogst van een boer uit de buurt. Vruchtbare grond dus, met daarin wat achtergebleven piepers die, eenmaal in onze tuin, flink begonnen te rotten. De tuin veranderde in een stinkende, drab-bige massa met daarboven een gordijn van zwevende vliegen. Mijn beeld van een geurige, kleurrijke tuin met rijkbloeiende bloemen was ver te zoeken. Gelukkig begon het te vriezen, waardoor de aardappels en de stank verdwenen en de grond mooi los werd. Met een freesmachine maakten we de grond vervolgens zaaiklaar. Na het zaaien stond ik iedere dag aan de rand van het zaaibed. Nauwkeurig inspecteerde ik de grond, in de hoop een grassprietje te ontdekken. Het gras komt daardoor echt niet sneller op, maar voor mijn gevoel moest ik wat doen. En ja hoor, na een week kwamen de eerste sprietjes voorzichtig boven de grond. Om de groei te bevorderen, strooiden we ook nog wat mest. Dat leverde een nog groener grasveld op, maar tot mijn schrik kwamen ook de aardappels terug. Dit keer niet als rottende knollen, maar als kleine aardappelplanten die door het hele 'gras'veld stonden verspreid. Als een bezetene trok ik de plantjes één voor één uit de grond, maar ze bleven en blijven terugkomen. Mijn man maakt zich echter helemaal geen zorgen over de spontaan ontstane moestuin. Volgens hem verdwijnen de aardappels vanzelf na een paar keer maaien. Ik kan niet wachten om die aardappelplantjes definitief een kopje kleinerte maken. Eerst nog een grasmaaier kopen.